

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ОТКРИТОТО ЛИЦЕ

Дейвид Уилкерсън

1 Ноември 1986

Ние знаем, че Святия Дух дойде, за да „изобличи света за грях, за правда и за съд“ (Йоан 16:8). Пуританите правилно са превели от гръцки, като казват: „Когато Той, Святия Дух, дойде, ще даде доказателство за грях, правда и съдба.“

Как Святия Дух ще произведе това изобличение във времето на лаодикийската църква? Как ще изобличи Той един свят, който става все по-корумпиран и хаотичен? Как ще изобличи Той неповярвалите възлюбени, особено когато помазаните от Духа проповеди са толкова малко?

Святия Дух ще изобличи това поколение в грях, правда и съдба, точно както го направи в пустинята с децата на Израел. Той взима Божия слуга, напълно предаден на волята Му, завежда го на свята планина, за да говори с него лице в лице, въвежда го в близък съюз със Себе Си, дава му да види славата, величието и светостта на Царя на царете, слага блясък на лицето му, след което го завежда долу, за да се изправи срещу хладките Божии деца и да ги осъди със Собствената си отразена слава.

Докато наблюдаваше Божията слава, лицето на Моисей започна да блести. „И Моисей стоя там с ГОСПОДА четиридесет дни и четиридесет нощи, без да яде хляб и да пие вода. И ГОСПОД написа на плочите думите на завета, десетте заповеди. И когато Моисей слизаше от Синайската планина и държеше двете плочи на свидетелството в ръката си, при слизането си от планината Моисей не знаеше, че кожата на лицето му блестеше, понеже Бог беше говорил с него.“ (Изход 34:28-29)

Онези Божии деца, които имаха идоли в сърцето си, се изплашиха и бяха осъдени в присъствието на Божия слуга, който отразяваше Господната слава. „Но Аарон и всичките израилеви синове видяха Моисей, и ето, кожата на лицето му блестеше; и се бояха да се приближат при него.“ (Изход 34:30). Нито свещеника Аарон, нито някой друг израилтянин можеха да издържат да погледнат лицето му. Павел каза: „Израилевите синове не можеха да гледат Моисей в лице заради блясъка на лицето му...“ (2 Коринтяни 3:7). Отбележете, че Писанието казва „блясъка на лицето му“, а не просто „върху лицето му“! Отразяваше се от сърцето.

Моисей трябваше да сложи покривало на лицето си, за да скрие славата; това беше твърде отрезвяващо, твърде изобличаващо за Божиите деца. „И Моисей свърши да говори с тях и сложи на лицето си покривало. И когато влизаше пред ГОСПОДА да говори с него, Моисей вдигаше покривалото, докато излезе. После излизаше и говореше на израилевите синове онова, което му беше заповядано. И израилевите синове виждаха лицето на Моисей, че

кожата на лицето на Моисей блестеше, а Моисей пак слагаше покривалото на лицето си, докато влезе да говори с ГОСПОДА.” (Изход 34:33-35)

Павел каза, че покривалото беше нужно, защото „техните умове бяха заслепени.” (2 Коринтяни 3:14). Един човек, излизащ от святото Божие присъствие и отразяващ в себе си Божията слава, обвини греховете им. Това беше свидетелство срещу раздвоените им, инатливи сърца. То ги осъди за липсата им на святост и за загубата им на страх от Бог. Напомни им колко далече от Божието присъствие се бяха отклонили. И им показа студенината на техните сърца.

Съмнявам се, че Исус Навиев и Халев отместиха поглед от лицето на Моисей. Как трябва да са се зарадвали сърцата им само! Техните сърца трябва да са горели от желание да изпитат същата слава. Но за голямата част от избрания Божий народ, Святия Дух беше издигнал свидетелство – свидетелство, което каза на църквата, че Божий слуга може да отразява Господната слава на земята, а също така и че едно Божие дете, затворено с Царя на славата, също може да отразява тази слава, за да обвини света и църквата за грях, праведност и съдба.

Славата от лицето на Моисей премина след известно време, защото беше само образ на духовната слава, която предстоеше да дойде. Това, което се случи с Моисей не трябва да бъде сравнявано с онова, което Святия Дух иска да направи днес. „Защото, ако служенето на онова, което докарва осъждане, стана със слава, служенето на онова, което докарва правда, го надминава много повече по слава. Защото и онова, което е било прославлено, не е било прославлено в това отношение, поради славата, която превъзхожда. Защото, ако преходното беше със слава, колко повече ще бъде в слава трайното!” (2 Коринтяни 3:9-11). С други думи, щом като преминаващата слава на лицето на Моисей имаше такава осъдителна сила, щом доказа, че е толкова силно свидетелство от Святия Дух, колко повече сегашната слава на Христос и слугите Му ще бъде свидетелство – чрез Духа, за да осъди и да убеди.

Павел ни казва, че Святия Дух ще въведе хората в голяма слава – по-силно, по-мощно свидетелство, което ще донесе непрекъснато растящо осъждане за грях, правда и съдба. На разположение на светите слуги днес има слава, която никога няма да премине и която ще бъде наречена служение на праведността. Свидетелство за света и за църквата, което никога няма да умре.

Святият Дух работи сега, издигащ свидетелство на откритото лице.

„А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.” (2 Коринтяни 3:18)

Павел започва с това, че където е Божия Дух, там е свобода. Гръцката дума тук изразява „свобода” като достъп или свобода да идеш където пожелаеш. Това със сигурност не означава, че изпълнения с Духа човек има достъп до света. Това е достъп до Господното присъствие. Свобода да влезеш в дворовете Му, да се появиш пред Господ в Сион. Свобода да отидеш при Господ и да Го видиш, свобода да се покачиш на святия Му хълм и да

разговаряш с Него. Духът ни кани да влезем в стаичката, да затворим вратата, да гледаме славата Му и да бъдем наградени с отразената Му в нас слава.

Докато мнозина се вдигат да играят и да танцуват около златни телци, Святия Дух призовава остатък от хора да отидат до святия Божий хълм, за да прекарат много време във величественото Господно присъствие. Как мислите, че Святия Дух ще обвини мъртвите ни църкви? Как ще обвини невярващото ти семейство? Как ще обвини Духът невярващите тълпи в грях, правда и идващия съд? Предполагате, че Той ще ги събори със свръхестествена светлина като Павел? Или си мислехте, че Духът не се нуждае от нас, за да извърши делото Си? Истина е: единственото свидетелство срещу греха и злото в този век е Божий мъж или жена, който е в такъв допир с Господ, че самото Му присъствие в и над тях осъжда и произвежда свят страх от Бог.

Божият Дух няма да позволи Христовата слава да бъде покрита. Служението на праведността е осветеното тяло от светии, чиито живот е отдаден на съзерцание на Исус Христос, който ходи между християни и грешници, светец с присъствието Си, чиито животи са свидетелство срещу грях, говорят праведност, оповестяват съда Му над греха.

Открито лице, пълно с Христовата слава, е осъждение към хладките християни. Открито лице, сияещо с величественото присъствие на Исус Христос, предизвиква страх в сърцата на прелюбодейците и идолопоклонниците. Святият Дух работи в това открито лице на славата, предизвиквайки страх в лъжепророците и върналите се към греха пастири.

Божие присъствие е онова, което отличава Божия народ от всички останали.

Светът не разпознава християните само поради името им. Те се надсмиват над онези, които нямат Христовата сила или присъствие в живота си. Моисей се моли на Бог: „Ако Твоето присъствие не дойде с мен, не ни извеждай оттук, защото как ще се познае сега, че съм намерил благоволение пред Теб, аз и Твоят народ? Нали чрез Твоето идване с нас, така че да бъдем отделени аз и Твоят народ от всеки народ, който е по лицето на земята!“ (Изход 33:15-16)

Какво силно изявление направи Моисей! Без живота Господно присъствие, Божия народ не е и на йота различен от светската тълпа. Моисей знаеше, че само Божие присъствие в стана караше враговете им да се страхуват. След като пресякоха Червено море на сухо, Моисей пях тази песен: „С милостта Си Ти води народа, който си изкупил, със силата Си води го към святото Си обиталище. Народите ще чуят и ще затреперят, ужас ще обладае филистимските жители. Тогава ще се уплашат едомските князе, трепет ще обземе моавските главатари, ще се стопят всички ханаански жители. Страх и трепет ще ги нападне, от величието на ръката Ти, ще се вкаменят, докато премине народът Ти, ГОСПОДИ, докато премине народът, който Ти Си придобил.“ (Изход 15:13-16)

Моисей каза на израилтяните: „Ако усърдно спазвате целия този закон, който ви заповядвам да изпълнявате — да любите ГОСПОДА, вашия Бог, да ходите във всичките Му пътища и да се привързвате към Него... Никой няма да може да устои пред вас; ГОСПОД, вашият Бог, ще всява страха от вас и ужаса от вас по цялата земя, на която стъпвате, така както ви говори.” (Второзаконие 11:22,25)

Моисей добре разбираше какво означава да си Божие свидетелство в злия свят. Този принцип не е сложен. Бог каза: „Стой пред Мен, покори Ми се, привържи се към Мен, остави всичките си идоли - и присъствието Ми ще бъде с теб, грешниците ще треперят, ще предизвикаш ужас у езичеството, никой няма да се изправи пред теб и да не бъде осъден!”

Кои са тези свидетели с открити лица? Това са онези, които са били увещавани от Святия Дух в присъствието на Господаря Си, защото изцяло са обърнали сърцата си към Него. Те са видели водовъртежите от зло и студенина, чули са бучащите ветрове на заблудата и фалшивите учения, видели са любовта на много студени хора, имащи вид на благочестие, но без осъдителната му сила, виждали са как ревящия лъв е погълнал слабите и обезверените. Така, че са избягали на по-високата от тях скала. Извикали са: „Само ти, Господ, имаш думи на вечен живот!” Оставили са рекламата, мимолетните удоволствия, човешката арогантност и гордост, и са решили да се прилепят само към Христос. Научили са, че да си чист не е достатъчно. Не е достатъчно сърцето ти да е „отворено” във всяка сфера. Трябва да има отделяне от света, притегляне, докато почти се залепиш за Господ, предаване на аза, общение и молитва в стаичката.

Това са онези, които плачат между портата и олтара. Те прекарват часове в святото Му присъствие, учейки Словото и волята Му. Те продължават да се приближават към светлината, за да застанат пред Него и Той да им покаже скритите им грехове и мотиви, а те треперят в нозете Му и са променени – славни откровения едно след друго, славни видения от Христос едно след друго.

Божията слава е Неговото присъствие.

За вярващия не е възможно напълно да отразява Христовата святост, без да прекарва много време затворен с Него. Много се говори за нови откровения, нови форми на хваление и поклонение, нови начини на изграждане и растеж, нови начини за достигане на изгубените. Но Святия Дух почти не присъства в това. Всъщност, голяма част от това е мерзост пред Господ, и всичко това предизвиква малко осъждение на греха. Вече сме загубили достатъчно време в търсене на нови начини да спасим изгубените и да очистим църквата. Имаме нужда от повече свидетелства с открити лица, повече вярващи между нас, които наистина отразяват славата от присъствието на Исус в тях.

Покажете ми някой, който сияе с присъствието на славата Му и аз ще ви покажа такъв, който се превръща в „израз на истината”. Като се отричат от всичко скрито и безчестно и като отказват да ходят в лукавство или измамливо да се придържат към Божието Слово, те докосват и осъждат съвестта на всички хора. Христос е осиял сърцата им, и живота им излъчва светлината на познанието за Неговата слава. „Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината

на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос.” (2 Коринтяни 4:6). Това означава, че вярващия с откритото лице, чието сърце и лице отразяват Христовата пълнота, кара всички останали да видят светлината на Неговата слава. Резултатът ще е или осъждение, или отхвърляне. Светлината на Христовото присъствие сияе от откритото лице, както за да изобличи, така и за да спаси.

Покривалото е фалшиво служение на добри дела. То говори за човешка самонадеяност. Това е служение на избледняващата слава.

Голяма част от това, което днес се прави за Господ, за напредъка на царството Му, е извършено при наличието на прикрито неверие. Църквата не може да приеме факта, че Бог няма да приеме плътта или кое да е нещо, докоснато от плътта. За нас е толкова трудно да повярваме, че повечето ни религиозни дейности са напразни.

Все още живота ни не е свидетелство за праведност. Все още не сме се убедили, че Бог не използва амбициозни хора, а святи, хриstopодобни хора. Ние преследваме каузи, прекарваме време, харчим пари и правим толкова много усилия да събудим църквата и да променим грешниците чрез плановете и програмите ни. Ние сме слепи. Не можем да проумеем, че Духът осъжда света чрез християни, които живеят в тронната зала и които идват от Бог. Те имат само Христос и не желаят нищо друго. Те не вършат нищо друго, освен онова, което Го виждат да прави и чуват да говори. „Но когато Израил се обърне към Господа, покривалото се отмахва.” (2 Коринтяни 3:16). Друг начин да кажем това е: когато някой се обърне към Господ, прекарва време с Него, променя се след всяка среща с Него – той също ще бъде свидетел с открито лице за света.

Това е опасността за онези, които се държат за идоли и таен грях – те прикриват Христос за света. Животът им не докосва света, те са „духовни дрипи”. Ако не се променяш от слава в слава, не ставаш все повече и повече като Исус, това означава, че ти ежедневно се превръщаш в образ на злия. Ние се променяме – по единия или по другия начин.

Всяка планина, всеки хълм се снишава пред присъствието на Исус Христос. Онези, които прекарват много време с Него, ще видят хълмовете си от грях да се топят като восък, всяко високо място на плътта – съборено, всяко неравно нещо – изправено. „Планините се топят като восък от присъствието на ГОСПОДА, от присъствието на Господа на цялата земя.” (Псалм 97:5). Павел говори за „събаряне помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога” (2 Коринтяни 10:5). Тези неща, които се издигат високо, са идоли, навици, амбиции, мотиви, които се превръщат във високи хълмове и извисени планини у нас. Те трябва да се снишат!

Йоан Кръстител дойде, за да изпълни думите на Исаия: „Както е писано в книгата с думите на пророк Исаия: „Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя за Господа. Прави правите Неговите пътеки. Всяка долина ще се напълни и всяка планина и хълм ще се сниши; кривите пътеки ще станат прави и неравните места – гладки пътища” (Лука 3:4-5). Точно това се случва в живота на някой, който се е затворил с Господ, съзержавайки светостта Му.

Планините започват да се рушат, а високите и надменни хълмове на гордостта и егото се разтопяват като восък пред пламтящите Му очи. „...Планините ще се стопят под Него и долините ще се разпукнат като восък пред огъня...” (Михей 1:3-4). „Планините треперят от Него и хълмовете се разтопяват, и земята се надига от присъствието Му и светът, и всичките му жители.” (Наум 1:5)

Всичко, което е земно, чувствено, плътско и телесно е показано такава, каквото е – всичко е изпепелено. Нищо от това не може да оцелее пред постоянното Му присъствие. Онези, които гледат славата на присъствието Му не могат да се изправят пред огнените Му очи. Те се смиряват.

Христовото присъствие е опустошително за плътта.

Исая беше добър човек, който пророкува срещу греха на Божия народ. Той говори много за Светия Израилев. Но един ден той видя Господ в славата на светостта Му и се сви от страх при вида на собствените си грехове. Той извика: „Горко ми! В годината на смъртта на цар Озия видях Господа седнал на висок и извисен престол и полите Му изпълваха храма. Над Него стояха серафими; всеки от тях имаше по шест криле - с две покриваше лицето си, с две покриваше краката си, и с две летеше. И викаха един към друг и казваха: Свят, свят, свят ГОСПОД на Войнствата! Славата Му изпълва цялата земя! И основите на праговете се поклатиха от гласа на викация и домът се изпълни с дим. Тогава казах: Горко ми, защото загинах! - понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни - понеже очите ми видяха Царя, ГОСПОДА на Войнствата.” (Исая 6:1-5). Когато очите ти видят Царя в славата Му – грехът е изобличен. Ще се покаеш от сърце. Посланието тук е: „Виж Бог и умри!” Умри за аза и греха. Умри за покварата на сърцето.

Данаил каза: „И обърнах лицето си към Господа, Бога, за да Го потърся в молитва и молби, с пост...” (Данаил 9:3). Той тъгуваше 3 седмици и обърна лицето си към Господ. Човекът, облечен в лен, чиито очи бяха като огнени факли, му се яви в слава: „И повдигнах очите си и видях, и ето, един мъж, облечен в лен, а кръстът му опасан с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше като хрисолит, а лицето му изглеждаше като светкавица и очите му - като огнени факли, а мишците и краката му бяха на вид като полиран бронз и гласът на думите му - като глас на множество. И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мен, не видяха видението, но голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скрият. И аз останах сам, да видя това голямо видение, но не остана в мен сила, защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен и не ми остана сила. И чух гласа на думите му. И когато слушах гласа на думите му, паднах на лицето си замаян, с лицето си към земята.” (Данаил 10:5-9)

Говорите за осъждение. Когато Бог се движеше при Данаил чрез свялото Си присъствие „голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скрият.” Ние живеем във времето на открития Христос и колко повече сега Господното присъствие у нас ще накара хората, които живеят в грях да треперят.

Йоан , на остров Патмос, не можа да стои пред Христовото присъствие, когато Той се яви в святост, за да съди 7-те църкви. Този, който положи глава на гърдите на Исус, сега Го гледаше в славата и силата на Неговата святост и падна по лице. „И се обърнах да видя гласа, който ми говореше. И като се обърнах, видях седем златни светилника и по средата на седемте светилника – Един, като Човешкия Син, облечен с дълга до петите дреха и препасан със златен пояс около гърдите. А главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му – като огнен пламък, и краката Му – като лъскав бронз, нажежен в пещ, а гласът Му – като звук от много води. И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си. И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв; а Той сложи дясната Си ръка върху мен и каза: Не се бой, Аз съм Първият и Последният” (Откровение 1:12-17)

В Неговото присъствие Исаия рухна, Данаил се разтопи, Йоан падна като мъртъв. А онези, които бяха наблизо, бяха осъдени и избягаха.

В това последно време множества се крият от Божието присъствие. Греховете им са покрили лицето Му за тях и те се страхуват да стоят дълго в присъствието Му. Както при Йона, непокорството им ги кара да „бягат от Господ”. Те не могат да устоят на огъня в очите Му. Така, че го следват от разстояние, изисквайки сигурността и правата си в Неговото име. Те няма да съборят високите си места на идолопоклонничеството си.

Мнозина напредват без Господното присъствие да е с тях.

Бог даде на Моисей възможно най-плашещата директива: „И ГОСПОД каза на Моисей: Иди, вдигни се оттук, ти и народът, който си извел от египетската земя, и иди в земята, за която се клех на Авраам, на Исаак и на Яков, като казах: На твоето потомство ще я дам. Ще изпратя пред теб ангел... Аз няма да вървя помежду ти -- защото си коравовратен народ -- да не би да те довърша по пътя.” (Изход 33:1-3)

Божият народ беше напълно „извън контрол”, поради похот и идолопоклонничество (Изход 32:25). Златото се беше превърнало в техен бог. Искане да танцуват, да играят, да блудстват и да следват похотливите си желания. Само синовете на Леви защитиха Божията святост.

Последва ужасяващото откровение, че Господ се е оттеглил от тях – той се отдалечи, за да не би да ги избие. На тях все пак им беше заповядано да се придвижат, за да изискат наследството си. Бог каза: „Ще ви дам това, което съм обещал.” Те можеха да изискват всичките си права, да се придвижат с ангел, който ги предвождаше, но поради грях и инат, те вече нямаха претенции към Божието свято присъствие. Щяха да получат правата си и да имат защита, но не и присъствието Му.

Не виждаме ли това и днес? Тъжната гледка на множества Божии хора, навлизащи в религиозното си търсене на обещани права, хвалене с помощ от ангели срещу враговете им, но без свялото, величествено, осъждащо Христово присъствие в тях.

Може ли да има нещо по-лошо от това да чуеш тази заповед от Бог: „Иди в земята, където текат мляко и мед, но аз няма да вървя помежду ти...” (Изход 33:3)? Бог им каза: „Вие сте коравовратен народ; за един миг ако бих дошъл помежду ти, бих те довършил. Затова свали си сега украшенията, за да видя какво ще направя с теб.” (Изход 33:5)

Днес има християни, които са дори по-инатливи от израилтяните, които отказват да оставят идолчетата си, джунджурийките си и егоцентричните си програми. Но те напредват. Без Господното присъствие, сърцето става още по-кораво, врагът още по-смел, а Господните интереси на тази земя са забравени и егото е коронясано.

Моисей искаше нещо по-голямо от земя, в която текат мляко и мед. Той искаше да познава и изпитва Божието присъствие. Той се моли: „Ти ми казваш: Води този народ! -- но не си ми изявил кого ще изпратиш с мен. Но пак Ти си ми казал: Теб познавам по име и ти си намерил благоволение пред Мен. И сега, ако съм намерил благоволение пред Теб, покажи ми, моля Ти се, пътищата Си, за да Те позная и да намеря благоволение пред Теб.” (Изход 33:12-13)

Нищо чудно, че този скъпоценен Божий служител осъди своето поколение. Нищо чудно, че имаше толкова много слава в лицето му. Той искаше само да познава Господ. Единственото, което той искаше, беше постоянното Господно присъствие. Така беше и с Павел, чието сърце извика: „О, само да Го познавам!”

Свидетелството на откритото лице е подкрепено от едно славно Господно обещание: „Моето присъствие ще върви с теб, и аз ще ти дам почивка.” (Изход 33:14). И поради присъствието Му отразено в нас, ние трябва да се превърнем в доказателство за света – осъждащи го за грях, правда и съдба.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1986 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Testimony of an Open Face](#) / [Свидетелството на откритото лице](#)